El nostre idioma no té adversaris

Autor: Xavier Roig
Data de publicació: 06-01-2022

La deriva ideològica del diari 'Ara' és com més va més preocupant. El dia 23 de desembre havia de publicar un valent article d'En Xavier Roig sobre els factors que han portat la llengua catalana a un atzucac, però els responsables de la publicació l'hi van censurar. Nosaltres l'hem agafat del seu blog 'parlemclar.cat'.

(Nota: Aquest article s'havia de publicar el 23 de desembre del 2021 al diari ARA. Per motius que se m'escapen, però que m'imagino, el van censurar. Aquell mateix dia vaig deixar de ser col·laborador del diari per voluntat pròpia. Però d'aquest incident, gravíssim al meu entendre, en parlarem la setmana vinent. De moment llegeixin l'article censurat i jutgin vostès mateixos.)

Les solucions al retrocés del català no són fàcils. Ni evidents. Les accions a prendre hauran de ser multidisciplinàries ja que els fronts sobre els que caldrà actuar són diversos. Ara bé, dit tot això cal, al meu entendre, definir i tenir clars determinats fets que, per mor a la tradicional por catalana a no caure simpàtic, no es denuncien amb prou rotunditat i claredat.

El bilingüisme és un parany. Ja en parlava Josep Pla en un magistral article a Destino l'any 1957. "El bilingüisme és una tragèdia indescriptible…". La institucionalització del bilingüisme només ha servit perquè els que no vulguin aprendre el català no ho hagin de fer. El bilingüisme porta a que una llengua es mengi l'altra. I si no, que algú ens posi un exemple on això no hagi tingut lloc.

El català té enemics, no pas adversaris. Molts catalans, començant per la classe política, pequen de la tradicional pusil·lanimitat que ens caracteritza. Això s'ha d'acabar. L'individu o organització que va contra la meva cultura i que, no ens enganyem, la vol veure desapareguda, no és un oponent ni un adversari polític. És un enemic. I no valen tebiors. Ni Ciutadans ni el PP ni Vox són anticatalanistes. Són, simplement, anti-catalans. Si a França algú actués com

ells ho fan, serien anti-francesos, no pas anti-francesitzes. Contemporitzar no és una opció, i això també val per a la premsa. Que l'actitud pot comportar enfrontaments i certa divisió social? Esclar! No es guanya cap guerra sense enfrontaments. Tan pacíficament i civilitzadament com vulguin. Però radicals i amb vocació de confrontació. O es pensen que als quintacolumnistes se'ls combat amb lliris?

Una classe política venuda. La societat catalana no alberga un percentatge elevat d'anti-catalans -no més que en d'altres països-. Però la classe política sí que n'alberga perquè no representen veritablement la ciutadania catalana, sinó que estan a salari del partit. Els diputats els nomena el partit i l'electorat només els referenda votant la llista tancada. Els partits no catalans (a saber: Vox, PP, PSOE a Catalunya) col·loquen a les llistes a individus lleials a l'amo. I l'amo està a Madrid. Són allò que coneixem com a botiflers. Per tant, no cal sorprendre's quan el senyor Illa o Iceta actuen de forma vacil·lant. Defensen el seu salari. Ens trobem amb la paradoxa que els diputats d'un país centralista, com pot ser França, defensen molt millor els interessos del territori que no pas aquí. Perquè, a França, París no pot entaforar un esbirro a cap llista local -el partit es deu al diputat, no a l'inrevés-. En conclusió, a Catalunya tenim un problema molt greu i del qual la llengua n'és el cas paradigmàtic: tenim l'enemic a casa.

La immigració. El volum enorme d'immigració que ha rebut Catalunya els darrers vint anys costa d'integrar. I més sense eines (lleis). Pel que fa a la llengua convindria no enganyar-nos. La immigració hispanoamericana tria Espanya per l'idioma -altrament anirien a llocs més civilitzats- i arriba a Catalunya sense interès d'aprendre el català. És això criticable? No. Simplement no fa falta. Quins països va triar majoritàriament l'exili català? Hispanoamèrica, per no haver d'aprendre un idioma nou. Que potser han après flamenc els catalans que treballen a la regió de Brussel·les? Aleshores, per què han d'aprendre català els hispanoparlants?

I tot plegat sense lleis a favor. És evident que l'espanyol està present a Catalunya com a llengua. Però no ve de lluny, no ens enganyem. No ha estat mai llengua estesa de fa segles, com els enemics repeteixen ad nauseam. El meu avi, nascut a Sarrià, tenia serioses dificultats per parlar espanyol. Orwell va necessitar un diccionari per bellugar-se amb comoditat per Barcelona. El monolingüisme català oficial que propugno equivaldria a oprimir l'espanyol? No. Voldria dir que l'equiparació 50/50 s'hauria acabat. Voldria dir tenir eines legals per poder fer discriminació positiva sobre el català sense contemplacions ni pors. Perquè l'espanyol no necessita protecció.

Conclusió. Tot això que he enumerat no parla de solucions. Parla d'obstacles que, al meu entendre, si no es tenen explicitats, faran que qualsevol solució que es vulgui implementar sigui incompleta. Cal començar a ser clars i desagradables. Perquè el tema s'ho mereix. I no guanyarem res amb contemplacions. Quan algú, als Estats Units, demana discriminació positiva per als blancs tothom té clar que està davant d'un feixista. A Catalunya, entre la classe política -no entre la població, majoritàriament per sort- hi ha massa venuts, caragirats, renegats, disposats a practicar una sort de feixisme lingüístic si l'amo els ho mana.

Autor de l'entrada: Per Xavier Roig
Data de l'entrada: 3 de gener de 2022
https://www.parlemclar.cat/el-nostre-idioma-no-te-adversaris/